

Gaudium et corona.

Tanulmánykötet Takács Zoltán tiszteletére, 80. születésnapja alkalmából.

Szerkesztette: L. Erdélyi Margit és Peres Imre.

Selye János Egyetem, Tanárképző Kar. Komárom 2007, 349.

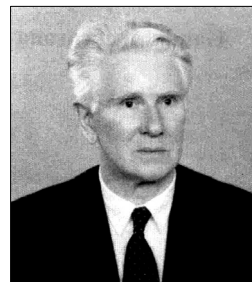
Takács Zoltánt sokan köszöntötték 80. születésnapja alkalmából, s amint a tudós körökben szokás, a tanár- és munkatársakból ötvöződött baráti kör a magukat kutató munkájának egy-egy darabjával is tisztelgett előtte.

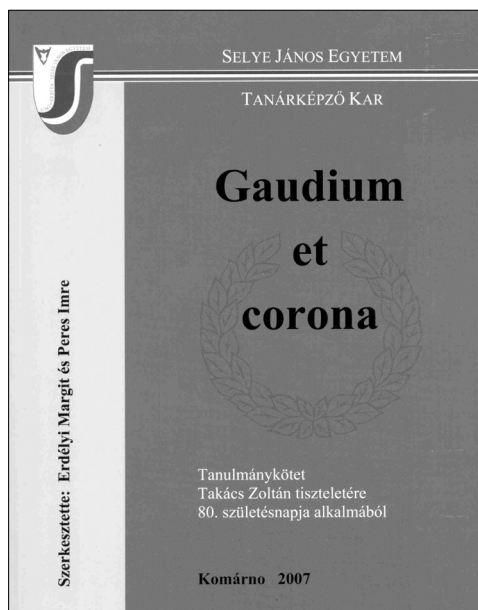
Takács Zoltán hosszú és nem mindennapi utat tett meg, hogy felzárkózhasson a teológiai tudományok művelőinek világába. A csallóközi Csilizpatason született. A gimnáziumot a komáromi bencéseknel végezte, majd pedig gépészmérnöki pályára lépett, és a komáromi hajógyár vezető mérnökeként sok találománnyal járult hozzá a hajóépítés fejlesztéséhez.

Már az ötvenes években, tehát ifjúkorától fogva gyülekezeti diakónusként szolgált, majd éveken keresztül presbiteri, egyházmegyei és zsinati világi képviselő tisztséget töltött be. 1972 és 1984 között a Szlovákiai Református Egyház zsinati tanácsának volt tagja, 1984 és 1996 között pedig egyetemes főgondnok. Az igényes egyházi szolgálat, a teológiai irodalom és a mélyebb hitismeret utáni vágy, s ugyanakkor egyházának elvárása vezette arra a döntésre, hogy teológiát tanuljon. Így 1990 és 1994 között Budapesten volt teológiai hallgató, majd a doktori iskola elvégzése (1994–1997) után doktori fokozatot szerzett. Főgondnokként és tanárként aktívan vett részt az egyházi oktatás kiépítésében. A politikai fordulat után egyike volt annak a három személynek, akik létrehozták és fejlesztették a komáromi *Katechetikai Szemináriumot*, majd a *Calvin János Teológiai Intézetet*, s ezzel megalapozták az immár egyetemi fokon működő katechetikai és teológiai kép-

zést. Ebben a szolgálatban állva töltött be igazgatói, majd igazgatóhelyettesi tisztséget, végül pedig prodekánként szorgoskodott kitartó lelkesedéssel; oktatta a görög nyelvet és művelte az újszövetségi tudományokat. Mindenkor a megújulást szolgálta, a nehéz időkben is ápolta és életével példázta a hitbeli és erkölcsi értékeket. Kitartó egyházépítő volt, tanár és nevelő, mindaddig míg a betegség nem kényszerítette lassúbb tempóra.

A tanulmánykötetet a tanártárs Peres Imre előszava nyitja meg (*Az elhívás vonzásában*), ezt pedig a Takács Zoltán előtt tisztelgő és őt tanulmányaikkal köszöntő tanártársak írásai követik (Geréb Zsolt: *Szimbólumok az özönvíz történetében*; Karasszon István: *A Biblián kívüli zsidó irodalom*; Fodor Ferenc: „...legyen szent, kit kiválaszt az Úr”; Békési Sándor: *Egy hellén képciklus tanulmányai*; Frenyó Zoltán: *A Hadészról az Orcusig*; Herczeg Pál: *A Jánosi iratok némely sajátos álláspontjáról*; Balla Péter: *Mit gondolt Jézus a közlegő haláláról?*; Vladár Gábor: *A bűn- és erénykatalógusok szerepe Pál apostol leveleiben*; Peres Imre: *Források és hagyományok a pásztori levelekben*; Török Béla: *Hellenista toposzok az Újszövetségben*; Benyik György: *Ó- az Új-ban*; Bolyhi János: *Eucharisztikus imák és hátterük az apokrif aktákban*; Kendeffy Gábor: *A orosz eredete a Pseudo-Klementinumokban*; Vajda Barnabás: *XII. Piusz pápa enciklikája az 1956-os magyar forradalommal kapcsolatban*; Győri István: *A Sárospataki Kollégium „falumunkáinak” hátte-*

re; Juhász Tamás: „Hitetek mellé ragasszátok... tudományt”; Kónya Ilona: *Egyházak és oktatás ma nálunk és Németalföldön*; Szűcs Ferenc: *Nemzeti egyház?*; Gaál Botond: *A zárt világ fölhyitása*; L. Erdélyi Margit: *Egy drámaszöveg poétikai jegyei*; Pásztor János: *Hogyan prédikáljunk ma?*; Németh Dávid: *A lelkigondozók lelkigondozása és a pasztorális szupervízió*; Adorjáni Zoltán: *Házasság és család a Református Szemle tükrében*). A kötet tehát színes képet mutat a teológiai diszciplínák tekintetében; de ennél sokkal lényegesebb az, hogy a kötet tanulmányai egyben érdekes, hasznos, sőt izgalmas témákat közelítenek meg.

Isten éltesse a 80 évet betöltött Takács Zoltánt!

Studia Caroliensia

Nyolcadik évfolyam, 2007/2.

A Károli Gáspár Református Egyetem folyóiratának 2007/2 száma a 80 évvel ezelőtt született, néhai Kardos Pál emléke előtt tiszteleg.

A Cegléden született Kardos Pál (1927–1978) *Liszt-díjas* karnagy egyszerű, vasutas családból származott. Tizenhárom évesen került a nagykőrösi tanítóképzőbe, s itt szerzett kántortanítói oklevelet (1945). Orgonázni és zongorázni Cegléden tanult, és zenei tehetsége ekkor bontakozott ki rohamos ütemben. Itt segédkántorként tevékenykedett. 1947-ben kántortanítói állást nyert Rákospalotán, s kitartó felkészülés után a Zeneakadémia hallgatója lett (1948). Zalánfy Aladár orgonaművész, Ádám Jenő, Bárdos Lajos, Kodály Zoltán, Szabolcsi Bence és Vársárhelyi Zoltán tanítványaként szerzett oklevelet középiskolai ének- és zeneoktatásra (1953), majd a miskolci Zeneművészeti Szakközépiskolában tanított, ahol 1955-ben nagyhírű leánykórust alapított.

1961-től 1972-ig Szegeden folytatta oktatói és tudományos munkáját (akusztika és a tiszta intonálás törvényszerűségei).

1972-től a kecskeméti Kodály Zoltán Gimnázium tanára volt, s itt gyökeres változást hozott a tanintézet zenei életében. Vezette az iskolai leánykart és a *Kecskeméti Városi Vegyeskart*. Kecskeméti éve alatt tett szert nemzetközi elismerésre is. Kórusaival sok sikert aratott Magyarországon és külföldön (Arezzo, Zürich, Debrecen). Mindig vidám volt, energikusság és fáradhatatlan ténykedés jellemezte. Karizmatikus zenepedagógus volt. Éltre szóló hatást gyakorolt azokra, akik közelébe kerültek. Ötvenegy évesen hunyt el 1978 februárjában.

